

ALAPLAP

2013
10. SZÁM

Óbudai Waldorf Általános Iskola és Gimnázium

Az előző tanévben, amikor mindössze hatan voltunk a szerkesztőségben, készítettünk egy kísérlet számot, amit tulajdonképpen a mi elvárásainkból raktunk össze. Bár többször szerettünk volna az olvasók véleményéből építkezni és fejlődni, nem igazán kaptunk választ a felhívásokra és nem gyarapodott a szerkesztőség lélekszáma sem. Ez a kísérleti szám felülmúlta elődeit, ami kitartást és lelkesedést adott nekünk a folytatáshoz. Már a megjelenést követően összeültünk azért, hogy megbeszéljük, mit érdemes megtartani, mit kellene inkább elvetni a következő számhoz.

A kilencedik, ún. „kísérleti számnál” arra törekedtünk, hogy a korábban „szerkesztőség gyűjtése” néven feltüntetett, más forrásból származó anyagoktól megváljunk, és a szerkesztők irományai legyenek többségben. Mivel azonban továbbra is kevesen voltunk, nem sikerült teljesen elszakadni ettől, mert sosem tartottam jónak egy olyan újságot, amit másodpercek alatt végig lehet lapozni. Ennek ellenére a legutóbbi számunkban majdnem sikerült elérnünk, ami a célunk volt, és az olvasói vélemények szerint is az sikerült a legjobban. Ezt követően azonban számos nehézséggel és szomorúsággal kellett szembenéznünk, ugyanis márciusi számunk után, addigi tördelőszerkesztőnk, Tóbiás Dániel visszavonult megbízatásából, hogy teljes erőbedobással készülhessen az érettségire. Ezúton szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem neki együttműködő, önzetlen, nyitott és kreatív munkáját, mely az első számtól kezdve meghatározó volt az újság életében.

Számomra nem volt kérdés, hogy kit találnék méltónak ennek az igen fontos pozíciónak a betöltésére: Sólyom Balázst kértem fel, hogy vegye át az újság tördelőszerkesztői feladatait. Balázs – saját elképzelései alapján, figyelembe véve az ötleteimet – megreformálta az újságot. Munkájának köszönhetően nem csak letisztultabb, átláthatóbb és egyszerűbb lett a lap, de minőségében és formájában is sokat változott. A színvonalhoz tartozik az is, hogy nagy örömünkre sikerült megfizethető nyomdai lehetőséget találnunk, így reményeink szerint mostantól nem fogtok találkozni olyan „gyerekcipőben járó” gikszerrel, mint például a sorok összefolyása, olvashatatlansága vagy a szemcsés, rossz minőségű képek. Köszönet és hála illeti ezért Horváth Pált, aki segítségünkre volt ezen a téren.

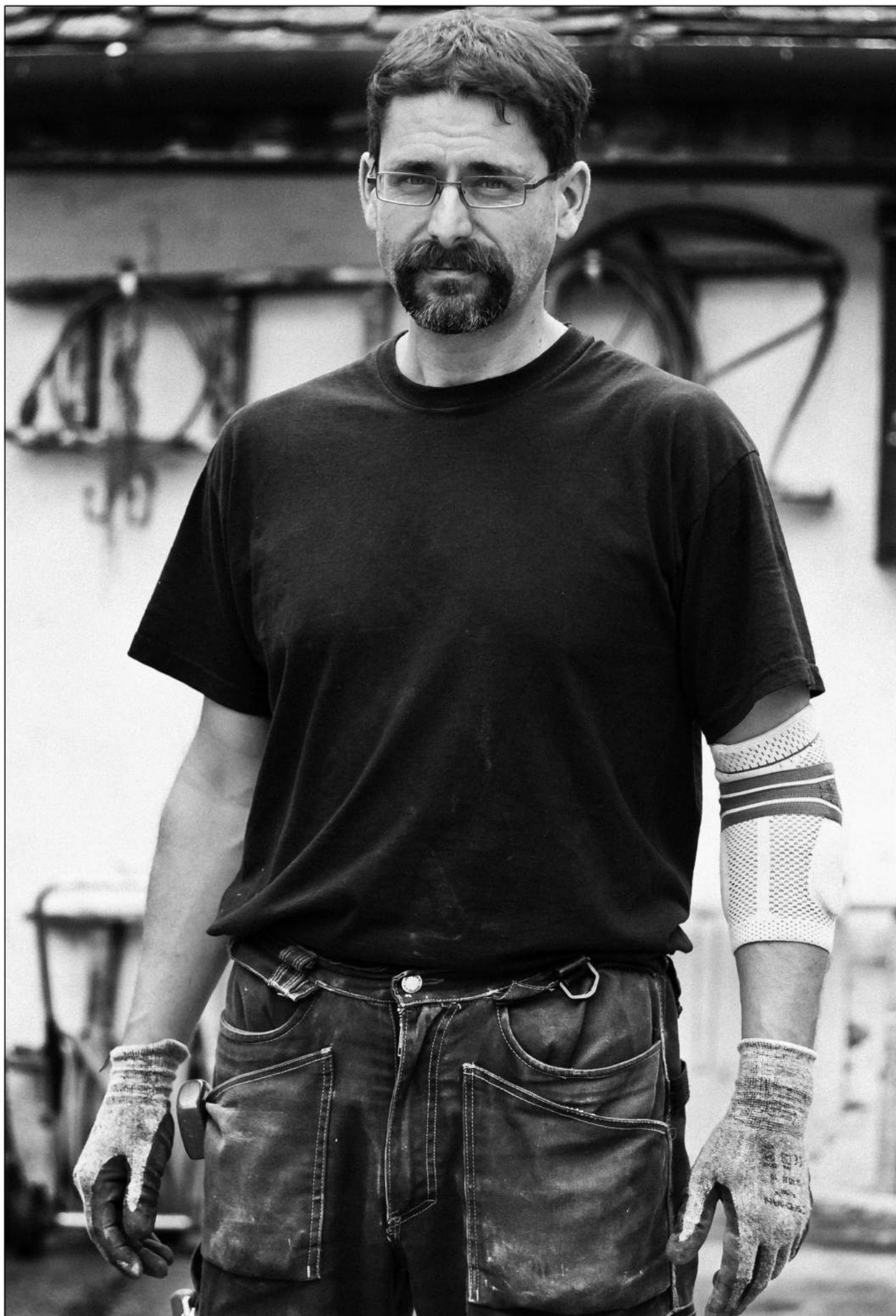
Idén sokan csatlakoztak a szerkesztőséghez, elsősorban a nyolcadik és a kilencedik osztályokból, ezért színesebb és személyesebb lett a tartalom is. Rengeteg új ötlettel, kiegészítővel és rovattal készültünk nektek, amik csak arra várnak, hogy belevezzétek magatokat! Jó szórakozást és olvasást kívánok mindenkinek!

Baranyai Ádám
FŐSZERKESZTŐ

Tartalom

- 03** EDITOR'S NOTE
- 06** SZAFTOS TÖRTÉNETEK
GONDNOKUNK ÉLETÉBŐL
Racsmány Bence beszámolója
- 09** VÁLTOZÁSOK A 8. OSZTÁLYBAN
- 10** 12. OSZTÁLY ŐSZI
MŰVÉSZETI-BIOLÓGIA TÁBOR
Művésztanár szemmel
- 14** GÓLYATÁBOR BESZÁMOLÓ
- 16** TANÁRAINK IFJÚKORA
Szecsődi János
- 20** ÚJ TANÁRAINK SOROZAT
Beszélgetés Thurnay Balázzsal
- 24** FASHION
- 32** TI TUDTÁTOK?
- 33** GONDOLATÉBRESZTŐ
-

34	ISMERD MEG ÖNMAGAD (1. RÉSZ) <i>Két ember között a legrövidebb út a humor</i>
38	GONDOLATSZILÁNKOK, KÉRDÉSEK, ÉRZÉSEK, TÖPRENGÉSEK
41	REPÜL A CSÖND <i>Vigevano Tímea verse</i>
42	NEM LÁTSZ, HA MONDOM! <i>Palya Noémi folytatásos története (1. rész)</i>
44	KONCERTBESZÁMOLÓ <i>Paul McCartney az Ernst Happel Stadionban</i>
46	SZÜLŐKRŐL - SZÜLŐKNEK
48	FILMKRITIKA <i>RUSH</i>
50	RECEPT
54	SZÓRAKOZÁS <i>Rejtvény, Sudoku, Garfield</i>
58	IMPRESSZUM

SZAFTOS TÖRTÉNETEK GONDNOKUNK ÉLETÉBŐL

Racsmány Bence nyári élményei, tapasztalatai és gondolatai iskolánkról

Egész nyáron kitartott a júniusban elkezdett iskolai felújítás. Négy terem teljesen rendbe hoztunk. Ki lettek cserélve a falban az elektromos vezetékek, még a leendő digitális tábláknak is elő lett készítve az elektromos vezetékelés. Két hét szabadságra hagytam el az iskolát, ami elég kevés volt, mert nagyon sokat kellett dolgozni a magamnak tervezett feladatok megoldásán és a kivitelező (kőműves, festő, villanyszerelő, épületgépész) vállalkozókat is állandóan segíteni kellett.

Többször éjszaka kellett megcsinálni bizonyos dolgokat, mert másnap reggel már ott a másik mesternek kellett munkálkodni. Nagy volt a véghajrá is, az utolsó napon kerültek be a gimnáziumban a teremajtók. Ez volt az első nyári "bevetésem" és nagyon elkalkuláltam magam a végrehajtható feladatok mennyiségét illetően. Nagyon igyekeztem, hogy mire megjöttök a nyárból, az év kezdetére, mindenkinek az öröme és boldogságára a rendelkezésekre álljon az iskola épülete!

Szeretném, ha az elért változásokkal együtt ez így is maradna, mert egyedül kevés vagyok ahhoz, hogy

próbálom az iskolát szinten tartani. Most az év kezdetén megint szembesültem azzal, hogy egyesek mit sem törődnek ezzel, és továbbra is megengedhetetlen módon eleresztik magukat! Nagyon kevés odafigyelésen múlna a dolog!

Kérem Tőletek, hogy tiszteljétek meg a munkámat és erőfeszítéseimet azzal, hogy legalább minimálisan vigyáztok a környezetre! Mert azt gondolom, hogy ami otthon sem fér bele, az itt sem megengedett! Megint elkezdődött a szemetelés, főleg a gimis folyosón, a radiátorokban megint gyűlik a betömködött szemét, a villák és kanalak szaporodnak itt-ott... ezzel plusz munkát generálva a szegény takarítóknak! Augusztus végén két napon keresztül takarították tizenötén a sulit reggeltől késő estig, hatalmas munkát végezve. Csak érdekességképpen két eset: - a 10-ben a könyvespolcon a könyvek mögé 5(!) db műanyag dobozt helyeztek az utolsó tanítási napokon. Persze tele a benne maradt étellel, mert mindegyikben magas fokú élet lakott! És a bűz a sarokban...!! Végül magam vállaltam a veszélyt és az egész polcot összeragadva kidobtam. Elnézést!?

A 11-ben bejöttek a tanulók és kifestették az osztálytermet. Arra emlékszem, hogy kértek segítséget, hogy gépileg csiszolhassák a falat, végül nekiálltak festeni, és vagy 15 liter falfesték felkenése árán sikerült eltüntetniük a színezést. A problémám ott van, hogy a folyosóról elhasználták az ablakmázoláshoz készített ecsetet és edényeket, de a takarófóliát már nem, és anélkül festettek. Ennek az lett az eredménye, hogy a műgyanta padlót telecsöpögtették, szétfolyatták a festéket, amit persze szétapostak a teremben és a folyosón. A mosdóba mosogatástól a wc úgy nézett ki, hogy rosszul lettem tőle! Konkrétan 10 takarítónő négykézláb, spaklival és kaparókkal egy órán keresztül kapingálták négyzet-centiméterről négyzetcentiméterre az 54 m²-es termet, a wc-t és a folyosót!

Ezt a 380 forintos takarófóliával meg nem történté lehetett volna tenni!

Ezek azok a figyelmetlenségek, amik pénzben meghatározható munkát okoznak! Többek között az ilyen, és ehhez hasonló faladatok, munkák és javítások azok, amik miatt a szülőknak egyre többet kell befizetniük. Rajtatok múlik, hogy figyeljetekek ezekre az "apróságokra" mint a szemetelés, az állandó ablaknyitogatás, a wc-papír- és törülközőhasználat, és nem beszélve a már ismert vesszőparipámról, a világításról! Számomra az lenne az optimális, ha nevesíteni lehetne azokat, akik felelősséggel tartoznak a tárgyaknak,

eszközöknek a használatával. Pl.: az új ajtót és a termet átveszi használatra az osztályközösség. Akkor odafigyelnének a rongálásokra, és lenne felelőse is az okozott kárnak... A szünetben a teremben "dühöngő" két-három emberre rá mernének szólni, hogy állítsa már le magát! Ha elindul egy folyamat, hogy mertek szólni az osztálytársnak, hogy álljon le, és látja, hogy ez a többség véleménye, akkor ki fog derülni, hogy mindig egy-két hangadó van csak a közösségben, aki képtelen odafigyelni a cselekedeteire! Kellene egy határvonalat húzni, hogy mi a vagányság, és mi a károkozás/rongálás!

Ajánlom, hogy nézzétek meg az új dolgokat! A szép új betont a kis udvaron, amihez csapadékvíz-elvezető is készült, hogy ne kelljen bokáig vízben gázolni a nagy esők után, A homokozó kapott keretet, és vadiúj mászókák kerültek az udvarra, a hátsókerítés és a kapuk ki lettek cserélve. A tornateremben és az öltözőben új, műanyag ablakok lettek beszerelve a régiék helyett, illetve a már említett gimis ajtók lettek kicserélve. Nektek készült! Vigyázzatok rá!

Racsmány Bence

Változások a 8. osztályban

Az előző tanév második félévében Márta néni olyannyira beteg lett, hogy kérdéses volt, tovább tudja-e vinni a 8. osztályt. Sajnos, nagy bánatunkra, nem tudott felépülni az év végére, és felhagyott a tanítással, s a vele járó nehézségekkel, gondokkal, amik miatt eddig túlhajszolta magát. Erről az időszakról kérdeztem meg az osztályba járó Bognár Katát.

Hogyan fogadtad azt, hogy Márta néni elment?

Nagyon szomorú voltam, mert jó tanárnak tartottam Márta nénit.

Szerinted milyen hatással volt ez az osztályra?

Tavalyhoz képest lázadóbbak, vagy inkább lazábbak lettünk. De nem változtunk sokat. Azt gondolom, hogy Márta nénit el kellett jó szívvel engedni, mert neki is jobb így.

Ezután már csak az volt a kérdés: hogyan tovább?

A tanárok arra jutottak, hogy keresnek nekünk két osztálykísérőt, és az osztály kíváncsian várta a „sorsát”.

Az lett a sorsunk, hogy Sági Zoli és Veszprémi Lilla vették át az osztályt. Sejtettük, hogy ők lesznek a kísérők, így nem volt nagy meglepetés ez a hír, de nagyon örültünk. Az osztálykirándulásra is már Lilla kísért el minket, itt volt alkalmunk először megismerni őt közelebbről.

A 8. osztály élete úgy alakult, hogy félig gimis életet élünk. Némely epochákat már idén felsős tanárok fognak nekünk tartani.

Úgy gondolom, hogy furcsa lesz, de a jó benne az, hogy jobban bele tudunk köstölni az óbudai gimis életbe, és így könnyebben el tudjuk majd dönteni, hogy menjünk másik suliba vagy maradjunk itt a 8. év után.

Döbröntei Klári

— 12. OSZTÁLY —

művésztanár szemmel

Harmadik éve kezdődik a 12. osztályosok tanéve egy két hetes táborral.

Egy hétig csak a biológiával, és egy hétig csak a művészettel (festészet és szobrászat) foglalkoznak a diákok, emelt óraszámban, reggeltől késő délutánig, Niki és az én segítségével.

Ez egyrészt lehetővé teszi, hogy az iskolából kimenve terepgyakorlatokra kerülhessen sor biológiából, másrészt két olyan művészeti technikát lehessen alkalmazni a művészeti tanulmányok megkoronázásaként, amelyekhez a szakórai időnél több szükséges.

A két szakterület együttessége is izgalmas. A biológiában elsősorban a természetben adottal, törvényszerűen létező életformákkal foglalkozunk, a művészetben az ember által teremtettel, amely egyedi, megismételhetetlen, saját rendszereket alkotó. Bizonyos értelemben az élet két véglete, amit a természettudomány és a művészet egymásmellettiségével a diákok ebben a két hétben átélnek, megközelítenek.

Mindkét tantárgy számos kreativitást igénylő feladattal aktív részvételt kíván. Ez remekül előkészíti az éves munka évét, hiszen mindenkinek saját kreatív erőire ehhez nagy szüksége lesz. A téma megtalálása, a tervezés folyamata, a tervek értékelése, és ezekből a legmegfelelőbb kiválasztása, a kivitelezéshez szükséges megfelelő eszközök megismerése és igényes használata, a megvalósítás és végül a bemutatás a művészeti héten egyértelműen megvalósul, és mintául szolgál az éves mun-

ka megalkotásának folyamatához. Ugyanakkor a diákok számára újdonság az is, hogy én tanárként csak támogató, tükröző jelenléttel vagyok jelen, konzultálok a felmerülő problémákról, technikát tanítok, de nem vezetem a megoldás folyamatát. Ez mindenkinek a saját dolga.

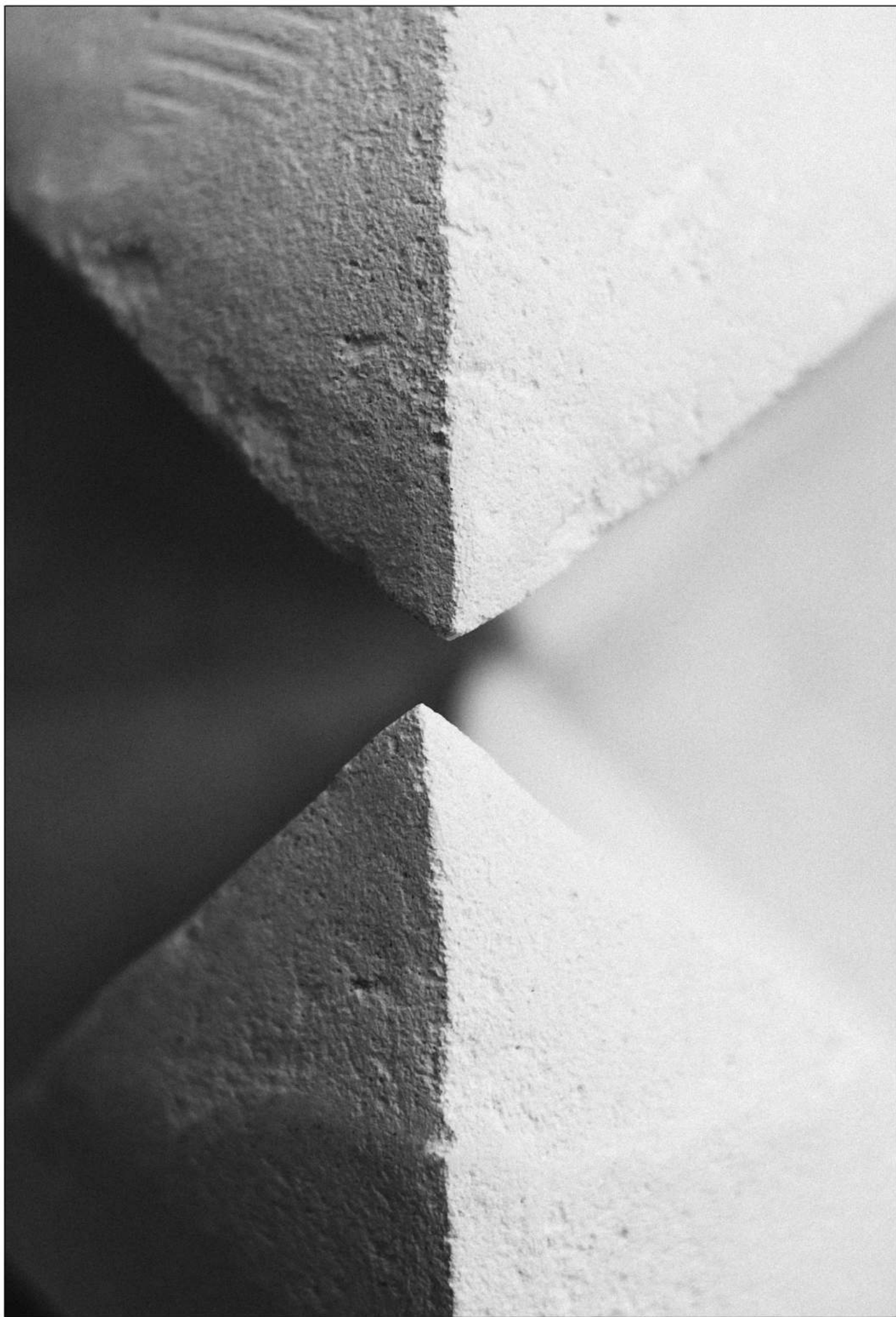
A művészeti héten a munkát a figyelemmel való dolgozással kezdjük. A figyelem koncentrálása, intenzitása mind az alkotói mind a befogadói oldalt alapvetően meghatározza, alakítja a művészetben. Nem jöhet létre jó alkotás kellően intenzív, kellően elmélyült figyelem nélkül. Ugyanakkor hiába is jön létre mű, ha nincs, aki arra ezt megközelítő, vagy meghaladó intenzitással és mélységgel figyeljen. Ez pedig nincs feltétlenül magától, a figyelmet iskolázni is kell. A tradicionális japán művészetoktatásban hosszú évek után kerül csak sor a konkrét művészetoktatásra, a bevezető évek csak a figyelemről szólnak. Mi is ezzel kezdjük tehát a napot. Az idén Manfred Bleffert német művész által készített hangkeltő eszközök segítségével. Ezután kerül sor művészetfilozófiai és esztétikai kérdések megvitatására, csoportmunkákban. Kérdések megfogalmazásával törekszünk arra, hogy például fogalmat alkossunk arról, mi is a művészet, mi a művészi érték, mi a szépség, milyen összefüggések vannak a művészeti ágak között, mi zajlik a kortárs művészetben körülöttünk, mi a populáris kultúra, vagy mi a Waldorf-pedagógiában a művészet szerepe. Ez után kerül sor

az alkotómunka előkészítésére, tervek készítésével, témák megragadásával, és a festékkészítés technikájának megismerésével. 3-4 nap alatt készül el az az egy kép, amelyben összegződni tud rajz- és festéstudás, mondanivaló, szabadon hozott döntés, életszemlélet. Jól tükrözik az elkészült művek, ki hol tart ezekben. Izgalmas pillanat az osztály egészének műveit látni és kiállítani, felismerni az alkotások közötti párhuzamokat, ellentéteket, közös szemléletmódot, stb.

Az idén először került sor a szobrászatban is egy szabad alkotás létrehozására, a korábbi években egy zárt természeti forma megalkotása volt a feladat minta alapján. A kőfaragás technikájának elsajátításával az eddigi szobrászati ismeretek itt is összegződni tudtak. A formákon keresztül a szobrászat adta művészetfilozófiai mélységek ezekben a művekben nagyon szépen megnyilvánulnak. Örömmel és szeretettel kínálok fel tehát a 12-esek festészeti és szobrászati műveit, nézzétek meg az első emeleti folyosón kedves Diáktársak, Szülők és Tanárok ezeket a műveket, időzzetek náluk, sok mondanivalójuk van a világról, és rólunk, emberekről.

És végül szeretném megköszönni a felsőtagozatos diákoknak a türelmet a helyettesített művészetórák miatt, és a sok kérdést, amit a folyosón járva kaptam, hogy mikor lesz végre nekik is művészetórájuk. Cserébe biztatom őket, hogy reményeim szerint 12.-ben majd ők is megtapasztalhatják, milyen jó ez a projekt! Valóban megkoronázása az addigi tanulmányoknak.

Marikowsky Andrea

A black and white aerial photograph of a landscape. In the foreground, there is a dense residential area with many houses and trees. Above the houses is a wide river. Beyond the river is a large, flat area divided into many rectangular fields, likely agricultural land. In the background, there are rolling hills and mountains under a cloudy sky. The text 'GÓLYATÁBOR BESZÁMOLÓ' is overlaid in the center of the image, flanked by vertical lines.

|GÓLYATÁBOR| |BESZÁMOLÓ|

Szeptember 2-án, hétfőn, az évnyitó után egyből indultunk Tahitótfalura. A sulitól busszal mentünk Békásmegyerre, onnan hévvel Szentendrére, ahol felszálltunk egy távolsági buszra. Persze, amilyen a mi szerencsénk, a busz már szinte teljesen tele volt, a buszvezető őrjöngött, de mi azért nagy nehezen felpréseltük magunkat. Körülbelül húsz percig utaztunk úgy, mintha egy szardínia-konzervben lennénk, utána hála Istennek, leszálltunk, és a maradék körülbelül egy kilométert már gyalog tettük meg. Tíz perc alatt oda is értünk a házhoz.

A fiúk együtt aludtak a legnagyobb szobában, mi lányok pedig hármas és négyes csoportokba rendeződve elfoglaltunk három szobát. Az utolsóban a két kísérőtanár aludt. Berendezkedés után kaptunk fél óra szabadidőt, aztán egy kis ismerkedős játékot játszottunk, megbeszéltük, mi lesz az idei évben, és hogy ki milyen munkát kap másnap. Azután egészen estig játszottunk, majd elkészítettük az ebédet és tábortüzet gyújtottunk. Újabb érzelmes beszélgetés az osztály ügyeiről, és egy kis szalonnasütés után az osztály nagy része elment „aludni”. Természetesen mindenki éjjel egyig, vagy tovább, beszélgetett. Reggel bevásárlás, és reggeli készítés után mindenki csomagolt magának uzsonnát, s elindultunk egy kilátóhoz. Körülbelül az út felénél elértünk egy helyhez, ahol választanunk kellett: A könnyű, ám hosszú és kanyargós utat választjuk, vagy a meredek, ám rövidebb utat. A többség, Csilla legnagyobb öröme, úgy döntött, hogy menjünk a rövid és meredek úton. Mondjuk, arra azért mi sem számítottunk, hogy az a meredek már szinte függőleges... De egy Zsolt bácsival edződött osztálynak a függőleges sem lehet gond, és ezt be is bizonyítottuk azzal, hogy gyorsan megmásztuk.

A kilátás gyönyörű volt, a lefelé út pedig nagyon könnyű, bár majdnem eltévedtünk, de azért csak letaláltunk. Miután visszaértünk a szállásra, nekiálltunk a vacsora elkészítésének, utána pedig mindenki elment aludni. Másnap reggel összepakoltuk a cuccokat, utána hatalmas rendrakás az egész házban: söprés, felmosás, mosogatás... Amikor mindennel kész voltunk, és a tulajdonos is megnézte, hogy nem tettünk kárt a házban, indulhattunk a buszhoz. Hatalmas szerencsénk volt, mert a busz egyből jött és alig voltak rajta. Útba ejtettük a strandot, ahol két-három órát pancsoltunk, utána elindultunk hazafelé. Másodszorra már nem volt mázlink a busznál, alig volt rajta hely, úgyhogy amíg a következő busz megjött, a CBA előtti füves részen üldögéltünk. A busszal elmentünk a HÉV-ig, onnan pedig Békásmegyerig együtt ment az osztály, majd ki-ki a maga útján ment haza.

Horváth Abigél

TANÁRAINK IFJÚKORA
SZECSÓDI JÁNOS

Milyen volt a gyermekkor?

Nagyon jó gyerekkorom volt, jó családban nevelkedtem. Számomra az volt a különleges, hogy harmadik, negyedik és ötödik osztályos koromban külföldön, Németországban éltünk, mert az édesapám kint dolgozott a követségen.

Mivel foglalkoztak a szülei?

Édesanyám könyvtárosként, apukám kezdetben szintén könyvtárban, később a külügyben dolgozott. Ennek köszönhetően rengeteg időt töltöttem a könyvtárban.

Szabadidejében mit csinált szívesen?

Nagyon szerettem makettezni és olvasni.

Mit gondol arról az oktatási rendszerről, melyben tanult?

Soha nem lettem volna tanár abban a rendszerben. Nagyon rossznak találtam, utáltam az iskolát itthon. Nagy volt a különbség a német és a magyar oktatási rendszer között. Németországban sokat segítettek nekem, mert kezdetben csak kevés szót tudtam németül, de utána az ottani helyi szinten a legjobb iskolába kerültem. Amikor visszajöttem, itthon mindig azt keresték, hogy mi a hiányom és mit nem tudok. Egyik kedvenc történetem az, amikor megkérdeztek, hogy milyen nyelveket tanultam és mondtam, hogy németül tudok. Kérdezték, hogy oroszul tudok-e. „Azt nem tanultam.” – „Akkor megbukott.” Hiába voltak Magyarországon jó tanáraink is, ez kevésbé volt érzékelhető, mert inkább elvárás-centrikusak voltak az iskolák akkoriban.

Mely tantárgyakat kedvelte?

Történelem-rajongó voltam. Tanítani viszont sajnos pont azt nehezebb, amiből-amiről többet tudsz, mert rájössz, hogy az idő nagyon kevés ahhoz a sok mindenhez, amit szeretnél átadni.

Miért választotta végül a tanári pályát?

Tudtam németül, diplomát akartam szerezni, de soha nem akartam tanárként dolgozni. Aztán úgy alakult, hogy behívtak katonának, és egy-két év múlva jött a rendszerváltás. Elmentem egy banki tanfolyamra, és a nyelvtudásom miatt bekerülhettem volna a Budapest Bank titkárságára. Akkor találkoztam a Waldorffal, és úgy döntöttem, hogy mégsem a banki utat választom.

Mit gondolt a Waldorfról?

Az elején engem egyáltalán nem győzött meg, amit hallottam és tudtam a módszerről. Később viszont, amikor elkezdtem gyerekekkel dolgozni, azt vettem észre, hogy szeretem ezt csinálni. Ez valahogy habitus kérdése, nekem örömet jelent ez a munka, és a gyerekeken keresztül fogadtam el ezt a filozófiát. Láttam, hogy működik a gyakorlatban, és úgy döntöttem, hogy megpróbálom itt. Attila akkor már megalapította az iskolát.

Attilával milyen volt a viszonyuk?

Nem voltunk rossz testvérek, négy év van köztünk. Mivel egy szobában laktunk, eléggé meghatároztuk egymás életét. Neki vannak hobbijai és zenerajongó, ezért mindig az ő zenéjét hallottam. Amikor kamaszok lettünk, teljesen más utakat jártunk. Az első közös programunk

az volt, amikor kimentünk Ausztriába a Waldorf-tanárképzésre tanulni. Harmincévesen mentem el vele először moziba!

Mi a véleménye a mai fiatalságról?

Szerintem sokkal jobb most fiatalnak lenni, de egyben nehezebb is, mert rengeteg a teljesíthetetlen elvárás, amivel az ember már fiatalkorában találkozik.

Nekem például, mivel gyerekkoromban diktatúra volt, olyan játékaim voltak, amiket húsz-harminc évvel később is megvehettem volna, mert nem gyarapodott a választék. Emlékszem, amikor Németországba kimentünk, lenyűgöztek a hatalmas boltok, ahol hosszú sorokon lehetett végigmenni, mint a mai boltokban, és minden tele volt ezerféle játékkal, választási lehetőséggel. Napjainkban nehéz lehet gyerekként megélni, hogy állandóan döntési helyzetben vagy, meg kell találnod azt a keveset, ami valóban neked szól. Mert csak három-négy dolgot tudsz kiválasztani, nem mind az ezret, amit kínálnak neked.

Vagy ott az internet: leülsz elé, mindenféle izgalmas dologgal találkozol, és úgy telik el egy fél (vagy egész) nap, hogy nem csináltál semmit, csak ültél a képernyő előtt. Persze ha dolgozol vele, akkor teljesen más a helyzet, mert érzékeled az időt és a fáradtságot. De ha csak élvezettel játszol a gépen, akkor egy időtlen térben vagy. És miről szól a legtöbb játék? Valakit, mondjuk, le kell löni - legalábbis én ilyeneket láttam.

Üzenne valamit a továbbtanulás előtt álló diákoknak?

A nyolcadikosoknak azt üzenem: „Ahol untatnak, onnan menekülj.” A tizenharmadikosoknak pedig azt, hogy nagyot kell álmodni és nem szabad piciben gondolkodni.

Köszönöm a beszélgetést!

Én is köszönöm!

Baranyai Ádám

Új Tanáraink

Isten több új tanár érkezett iskolánkba. Sorozatunk első részében egy olyan tanárt mutatunk be közülük, akivel már az előző tanév második felében elkezdhattunk ismerkedni. Thurnay Balázs zenetanárral Bozsó Tünde készített interjút.

Hogyan lettél zenetanár?

A családi legenda szerint már születésem előtt kiderült a zene iránti vonzalmam. Állítólag, amikor édesanyám az utolsó hónapokban volt várandós velem, és egyszer koncertre mentek, én hallván a zenekart, ritmikusán rugdaltam volna édesanyámat. Belülről.

Erre persze nem emlékszem. De a történetet ezerszer hallottam, tudom már. Kívülről.

Az első eset, amit világosan látok magam előtt, négy-öt éves koromban történhetett. Egy gyerekzsúron zenekarosdit játszottunk. Volt ott zongora, furulya, gitár, de a legtöbben énekeltek a gyerekek közül. Én behoztam a konyhából néhány fazekat, tálcát és nagy lelkesedéssel, fakanállal csépeltem ezeket. A csörömpölésre átjött egy rokon bácsi a szomszéd szobából, ahol a felnőttek beszélgettek. Kicsit hallgatta az előadásunkat, aztán odajött és komolyan megdicsért, hogy igazi zenész lesz belőlem, ő ezt ünnepélyesen megígéri nekem.

És milyen nagy hatalmú lehet egy ilyen mondat! Hogy egy felnőtt odafigyel rád! Mert én ezt nagyon a szívemre vettem ám!

Ezután már csak úgy gondoltam magamra, mint kiváló muzsikusra, aki ezt a jóslatot mindenképpen beteljesíti. Láttam magam a színpadon, amint egy zenekarral a hátam mögött énekelek, gitározok, dobolok, - mikor éppen mi jutott az eszembe - és hajlongok, amikor a hálás közönség tapsol.

Milyen gyerekek voltak?

Mi tagadás, szerettem álmodozni. Egy iskolás kisfiú, aki halálosan unja magát az órákon, bukdácsol számtanból, közepes a legtöbb tárgyból, és hogy valami elismerést vívjon ki a társaiból, vicces bemondásokkal teszi próbára tanárai idegeit. Ezt aztán később vissza is kapja majd kamatostul, amikor ő áll a katedra másik oldalán.

És bizonyára tehetséges voltam, de szorgalmas semmiképpen. A csellóm na-

napokig érintetlenül unatkozott a sarokba állítva, míg végre a kezembe vettem. Akkor is inkább a magam dallamait próbálgattam és nem a feladott leckét gyakoroltam. Pedig a tanárom jó pedagógus volt, nem rajta múlt, hogy nem lettem csellista.

Mikor gondoltál rá először, hogy jó lenne zenekarban játszani?

Kamasz koromban a bátyámmal és a barátainkkal alapítottunk egy együttest; négy fiú, és négy lány. Ennél jobb dolog nem történhetett volna velem! Magunk írtuk a zenéket, a szövegeket, sokat beszélgettünk, formáltuk egymás ízlését, világképét. Vallásos dalokat írtunk, templomokban léptünk fel, amit az akkor időkben (hetvenes évek) nem néztek jó szemmel a politika emberei. Be is tiltottak minket másfél év után, ami a mi szemünkben még fontosabbá, jelentősebbé tette azt, amit csináltunk.

Hogyan folytattad tanulmányaidat az általános iskola elvégzése után?

Nyomdaipari szakközépiskolába jártam, ami leginkább arra volt jó, hogy lássam; gyári munkás biztosan nem akarok lenni. Így aztán 17 éves koromban mégiscsak elkezdtem tanulni, így kerültem a Budapesti Tanítóképző Főiskolára. A főiskolai évek alatt komolyan tanultam dobolni is, de végül is a pedagógus pálya mellett döntöttem. A diploma után Mátraszentimrére, egy kis, hegyi faluba kerültem tanítónak. Így lettem 22 évesen hirtelen „bácsi”, legalábbis a gyerekek szemében.

Mennyi időt töltöttél a mátraszentimrei iskolában tanárként, és utána mivel folytattad pályafutásodat?

Néhány év után visszatértem Pestre, ahol egy év tanítás után elhívtak a Makám együttesbe ütősnek, fúvósnak. 21 évig voltam tagja ennek a zenekarnak, bejártuk a világot, sok lemezt készítettünk. Hálás vagyok a sorsnak, hogy ezt átélhettem. Nincs számomra jobb dolog, mint egy baráti csapattal együtt dolgozni, egy új zene születésénél jelen lenni, abban aktívan részt venni!

Közben megházasodtam, született három gyerekünk, akik felnővén a Fóti Waldorf Iskolába jártak. Itt, miközben továbbra is zenéltem, zenetanár lettem és 12 éven át lelkesen dolgoztam.

Hogyan alakult akkor mégis az, hogy a Fóti Waldorf Iskolából eljöttél?

Az utolsó időkben itt erőmön felül vállaltam: konferenciavezetés, nagy iskolai előadások, amikre hónapokig készültem a gyerekekkel, gimnáziumi kórus vezetése, szülői zenekar vezetése, mandátumcsoportokban való folyamatos munka; ez végül túl soknak bizonyult és kénytelen voltam egy év fizetés nélküli pihenőre menni.

Mivel töltöttesd a pihenőévedet?

A pihenőévben zeneszakköröket vezettem, dolgoztam a Solymári Waldorf Iskolában és tavasszal meghívtak, hogy itt Óbudán folytassam a zenetanítást.

Milyen hasonlóságokat és ellentéteket találsz a két iskola között?

Nagyon izgalmas, tanulságos látni, hogy miben hasonlítanak, miben különböznek a Waldorf iskolák. Itt Óbudán nagy a rend, a szokások jól működnek, ez talán részben annak is köszönhető, hogy az alsó és középtagozaton sok a férfi tanár. Könnyű itt dolgoznom, mert az előző hosszú időszakban erős zenei alapokat, jó zenei légkört teremtett Lányi Gyuri bácsi és a kisbabájával most otthon lévő Boromisz Dóra. A diákok együttműködők, sokan tanulnak külön is hangszeren és szívesen használják ezt a tudásukat az énekórákon is. Az osztálytanító kollégáim is nyitottak, segítőkészek, ez jó nekem is és a gyerekeknek is.

Köszönöm mindenkinek a segítséget!

Én pedig a beszélgetést!

Boromisz Dóra

FASHION

CSOMOR PETRA

128. kerület, Újpest
Csanády utca

*Melegebb őszi napokra
színes, mintás felsőkkel
egyszerű és kényelmes
mindennapi visélet.*

*Vendek estékre,
elegáns, mégis
kényelmes és
praktikus: ha
hűl az idő,
vastagabb kabát,
fehér esernyő.*

Solyom Balázs

TI TUDTÁTOK?

KORÁBBI NÉPSZERŰ SOROZATUNKAT EZÚTTAL
NÉGY ÚJ FELSŐS TANÁRUNKKAL FOLYTATJUK

Berényi Márta

EGY FRANCIAORSZÁGI ISKOLÁBAN TANÍTOTT

MAGYART,

SOKAT JÁR GYERMEKOTTHONOKBA DRÁMÁT TARTANI,
ÉS SAJÁT FOTÓLABORJA VOLT.

Illés Zoltán

EGY ZENEKARBAN GITÁROZIK ÉS ÉNEKEL,

KÉT WALDORFBAN TANÍTOTT MÁR, UTOLJÁRA

NYÍREGYHÁZÁN,

VALAMINT SZERET BICIKLIZNI, A TERMÉSZETBEN,

TÚRÁZNI,

GOMBÁSZNI, ÉS ÁSVÁNYOKAT KERESNI.

Lydka Mónika

PÁR ÉVVEL ÉZELEŐTT BEFOGADOTT EGY MACSKÁT, ÉS

MIVEL AZ MINDIG SZAPORODOTT, MOST MÁR

TÍZEGYNÉHÁNY PÁR VAN,

EGYSZER EGY NAP ALATT BICIKLIZETT VISSZA AZ

ŐRSÉGBŐL GÖDÖLLŐRE,

ÉS EGYETEMISTA KORÁBAN EGY ÉVIG ÉLT

HAMBURGban, AHOL EGY KÁVÉHÁZHOZ LÁNCOLVA

ÁLL AZÓTA IS A BICIKLIJE, MERT A BUSZSOFŐR NEM

AKARTA ELHOZNI.

Bernard Tomlinson

SPANYOLORSZÁGBAN IS ÉLT MÁR,

DOLGOZOTT TURISTAHAJÓN.

GONDO LATEBB, ESZTŐ

„KELL EGY ANGYAL!”

„...Úgy vélem, - mondta, miközben átszellemülten szippantott egyet pipájából, hogy az ember eredendő bűne az úgynevezett mimikri, vagyis az ember majom-karaktere. Minden rossz és alacsony ebből származik. A demokratizált majom-ember győzelmének első jele volt az első világháború, amely végén állam, *(kivéve Spanyolországot, amely sohasem volt demokrata)* safe for democracy lett. Az emberi egyéniségek elmosódtak, egymásba folytak, elszíntelenedtek. Az individuális kultúra helyébe egy „kakukk-civilizáció” lépett.

Ma pedig már abban a korban élünk, amikor ez a jelenség elég feltűnővé vált. Olyan korban, amelyben a lélek teljesen elvált az egyéniségtől, az egyéniség pedig a lélektől. A kettő között levő vegyi kapcsolat megszűnt. Az egyéniség, mint a le nem kötött gáz, szabadon és céltalanul lebeg az űrben. Ebben az állapotában az embernek vagy nincs egyénisége, vagy több is van neki, esetleg több embernek, kettőnek, háromnak van egy egyénisége.

Olyan korban élünk, amelyben valamennyi eredendő szabály megbomlott. Ennek persze nem a demokrácia az oka, hanem éppen ellenkezőleg, a lélek elváltozása az, ami a társadalomban, mint demokrácia jelenik meg. A lélek elszíntelenedik („elegyéniségtelenedik”).

Ennek eredménye a karakterhiány. A mimikri, a szellemi szférától elkülönült és a fizikai világhoz tökéletesen alkalmazkodó ember abszolút győzelme, vagyis a teljes egyenlőség...”

(részlet Hamvas Béla Karnevál-jából)

Milarepa

ISMERD MEG ÖNMAGAD?

*„Két ember között a legrövidebb út a humor.”
/Victor Borge/*

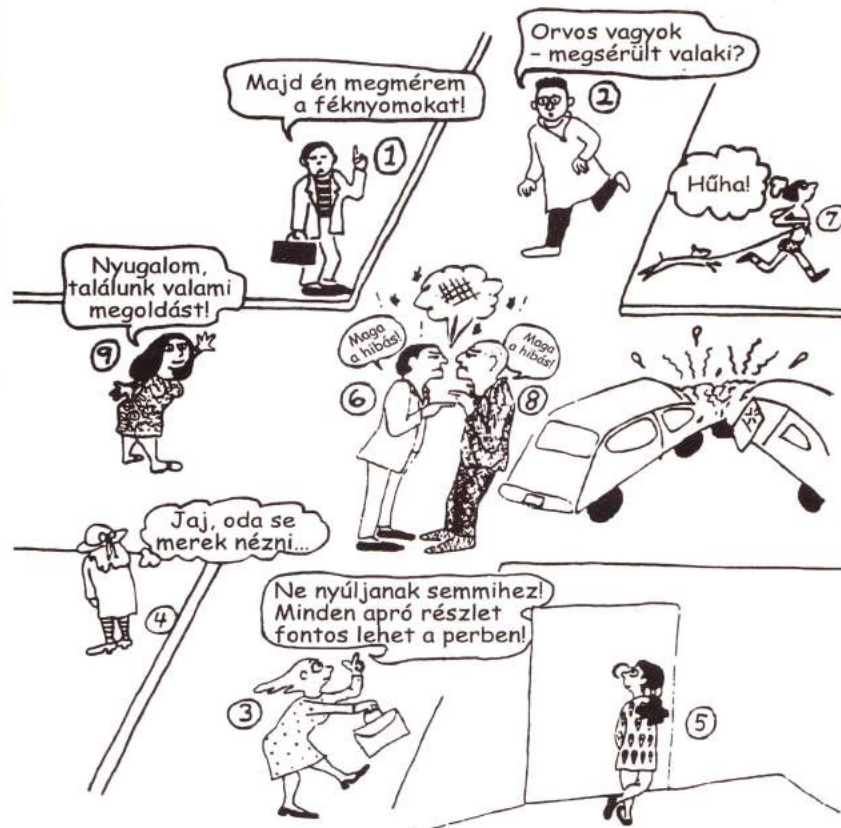
(1. rész)

Szia! Az iskolaújság jelenlegi és további két számában, megismerkedhetsz egy könnyed, olykor humoros, ám nagyon is hasznos és tanulságos módszerrel, amely segíthet téged eligazodni az önismeret és az emberismeret korántsem átlátható világában. Ez a módszer nem csak abban segíthet neked, hogy mások viselkedésének külső megfigyelésével, megértsd mondjuk a szüleid vagy épp a tanáraid viselkedésének „eltitkolt”, de legalábbis mások elől gondosan rejtegetett mozgatórugóit, hanem abban is, hogy a saját életedben is rendezhesd a problémás kapcsolataidat. És főleg - ami a gimnazista korosztályok számára talán nem is a legutolsó szempont - arra is, hogy a lehetőségeidhez képest ne olyan társat válassz magad mellé, akivel a kezdeti nagy fellángolás után, végül merő unalomba, civakodásba, vagy épp bizalmatlanságba torkollik az életed.

Ja, eddig nem mondtam, de a tájékozottabbak már ennyiből is tudják, hogy az Enneagram ősi, de újra felfedezett és jelenleg a második „virágkorát” élő módszeréről van szó! Az Enneagram egyik nagy előnye (más személyiség-megismerő módszerekkel szemben), hogy képes beazonosítani és megmagyarázni a különböző személyiségvonásokat és beállítottságokat. Arra is rámutat, hogy az nem hiba, hogy más vagy, mint a többiek. Ráadásul eszközt is ad kezédbe a fejlődésedhez, mivel ahhoz, hogy megbízhatóan fel és megismerhesd a kilenc legfontosabb személyiség-típust, előbb azt kell fel és megismerned, hogy te magad melyik típushoz tartozol. Ha pedig ezt már tudod, akkor azt is meg tudod tanulni, hogyan lásd úgy a másik nyolc típust, ahogyan ők látják önmagukat. (Az Enneagramot egy kör és a benne elhelyezkedő kilencpontú csillagjel-képezi. Görögül az ennea kilencet, a gram pedig rajzot jelent.)

Ha a különböző indítékokat (hajtóerőket, motivációkat) nézzük, akkor az Enneagram kilenc típusa olyan, mintha kilenc különböző bolygóról érkezett volna. Mindegyiknek más az ér-tékrendje, más a valósága, mindegyik a rá jellemző módon éli így vagy úgy az életet, és ezért mindegyik mást és mást akar az élettől, sőt: még ugyanarra az élethelyzetre is teljesen különböző (ugyanakkor csak rá jellemző) módon. Épp ez a csak rá jellemző mód az, ahonnan érdemes elkezdened az ismerkedést az Enneagrammal és abban saját karaktere-típusoddal. Az úgynevezett „BALESET” című ábra, (amelyen minden karakter 1-9-ig, a csak rá jellemző válaszokat adja a kialakult helyzetre) megmutathatja neked, hogy miről is van szó:

A BALESET

Ha szeretnéd megérteni, hogy a fenti ábrán az emberek miért viselkednek így, vagy úgy, (tehát ha szeretnéd megérteni belső indítékaikat) akkor vess egy pillantást a következő ábrára, ahol az emberekhez kapcsolódó számok, már **tipikus karakterként** (másképp: **személyiség-típusként**) jelennek meg.

/Vagyis: Miért viselkedik a „baleset” után az „1”-es karakter úgy, ahogy viselkedik?

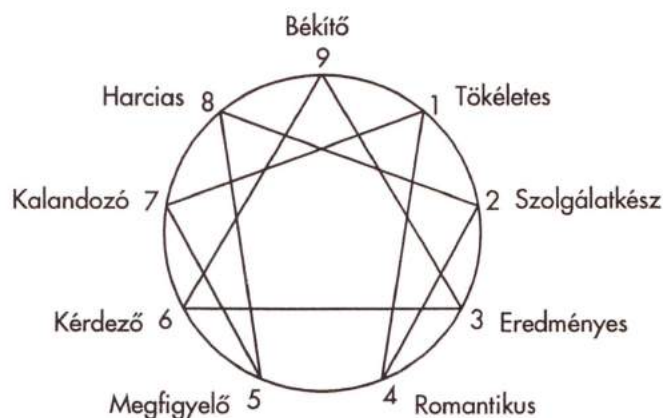
Mert „**TÖKÉLETES**”-nek szeretne látszani;

Miért viselkedik úgy a „2”-es karakter?

Mert „**SZOLGÁLATKÉSZ**”-nek szeretne látszani.

Miért viselkedik úgy a „3”-as karakter?

Mert „**EREDMÉNYES**”-nek szeretne látszani... és így tovább kísérd figyelemmel a „4”-est, „5”-öst, a „6”-ost, a „7”-est, a „8”-ast és a „9”-est./

Saját karaktered (személyiség-típusod) beazonosításához előbb meg kell találnod a „**saját központodat**”. Tudnod kell, hogy mindegyik központ egy-egy testtájjal van kapcsolatban:

- a szívvel (a Kettes, Hármas, Négyes típus)
- a fejjel (az Ötös, Hatos, Hetes típus)
- a hassal (a Nyolcas, Kilences és Egyes típus)

Lehet ugyan, hogy jobban kijössz azokkal, akik a te központodhoz tartoznak, a más központhoz tartozókkal való közeli kapcsolat viszont sokat segíthet abban, hogy különböző személyiségvonásaidat egyensúlyba hozd.

A SZÍV-KÖZPONT TÍPUSAI: (A 2-ES, A 3-AS, ÉS A 4-ES)

Ezeket a típusokat a kapcsolatok foglalkoztatják. Központi problémájuk, hogy úgy érzik, nem lehet őket önmagukért szeretni, ezért mindhárom típus különböző stratégiát alakított ki arra, hogy szeressék. Mivel arra figyelnek, hogy mások hogyan látják őket, előfordul, hogy teljesen elveszítik a kapcsolatot valódi lényükkel.

A Szolgálatkész (2)
leginkább másokkal foglalkozik, szívesen játssza a segítőkész gondoskodó szerepét, és igyekszik szeretetteljes képet kialakítani magáról. Szolgál a szeretetért.

Az Eredményes (3)
célja, hogy a társadalomlag elfogadott normáknak megfelelően megpróbálja jó fényben feltüntetni magát. Produkál a szeretetért.

A Romantikusban (4)
erős vágy él, hogy kifejezze magát, eredetinek tűnjön, és az eredetiségeért szeressék.

A FEJ- VAGY GONDOLKODÁS-KÖZPONT TÍPUSAI: (AZ 5-ÖS, A 6-OS, ÉS A 7-ES)

Ezek a típusok a fenyegetőnek érzett külvilágtól próbálják - a gondolkodás segítségével - megvédeni magukat, és a félelmeiket kezelhetővé tenni, alkatuknak megfelelően, különböző módon.

A Megfigyelő (5)

csak magában bízik, és a tudásban és a visszahúzódásban talál biztonságot.

A Kérdező (6)

elővigyázatossággal,
a tekintély elfogadásá-
val vagy éppen a te-
kintély elleni lázadás-
sal próbálja kordában
tartani félelmeit.

A Kalandozó (7)

aktív és optimista.
Kerüli a kellemetlen
érzéseket, így a félel-
met is.

A HAS-KÖZPONT TÍPUSAI (A 8-AS, A 9-ES, ÉS AZ 1-ES)

A has-központhoz tartozó típusok központi problémája, hogy önmaguk akarnak lenni, és úgy érzik, mások kontrollálják őket, ami dühöt vált ki belőlük.

A Harcias (8)

rámenős, és nem fél ki-
mutatni az indulatait.

A Békítő (9)

alkalmazkodó, és
gyakran nincs tudatá-
ban saját indulatainak.

A Tökéletes (1)

a dühöt jellemlenésnek tartja, és elfojtja.

Milarepa

CONDOLATSZILÁNKOK, KÉRDÉSEK, ÉRZÉSEK, TOPRENCESEK

Sokszor...majdnem mindig megtiltom magamnak, hogy belegondoljak az életem folyamatába. Félek látni, tudni, ráébredni a valóságra. A valóság, mely mégis olyan hamisan hihetetlen és pont annyira nem hiteles, mint amennyire annak akarjuk látni.

Szakad.
Törik.
Széttép.
Esik.

Fejtegetem a hibáimat, az érzéseimet, a lényemet. Mit akarok meglátni? Mit keresek? Persze, megint csak a kérdőjelek. Kérdőjelek, melyek a válaszokat takarják kis görbe alakjukkal.

Érzem magamon a változást. Nyugodt vagyok és néha... egyre gyakrabban kitudom azt mondani, hogy boldog vagyok. Végre sikerült elhinnem, hogy megtörténik velem az, amiről eddig el sem mertem hinni, hogy létezik, elhinni, hogy velem lehet ilyen. Félttem, de erőre kaptam, kiegyenesedtem, elhittem és itt van körülöttem, bennem.

A nyugalom, a szépség, a csendesen pezsgő örömök.

Ledobtam a maszkjaimat és rájuk tapostam. Kihúzva magam feltekintek és elkiáltom magam: ez vagyok én.

Én szeretem és elfogadom. Aki nem, annak nem fogok segíteni azzal, hogy megtevesztve valómat csak egy töredékét vagy egy bizonyos jelenetét mutatom meg személyemből.

Ez vagyok én. Nagy, sok, erős, fényes. Nehéz, nyugtalan, félelmetes.

Itt van a rossz, de uralkodik a jó, és megtanulja a negatívumokat is jóként felhasználni.

Így hát megengedtem magamnak azt a luxust, hogy az legyek, aki vagyok, magammal is azt mutassam, aki vagyok, és ne torzítsak a valóságon attól féltve, hogy csalódást okozok magamnak.

Vagyok, aki vagyok, érzek, ahogy érzek, látok, amit látok, tudok, amit tudok. Lehet gyűlölni, lehet szeretni. Én mindkettőt nagyon jól tudom csinálni. Mégis úgy érzem, hogy gyűlölni akkora idővesztés, mint az, ha féltékenységre, irigységre, gonoszságra pazarlom az energiáimat.

Féltem. Felépítettem a falaimat. Oda illesztettem a rácsokat. Rögítettem a korlátokat. Abban a pillanatban, hogy elhittem, hogy szabad vagyok, és szabad annak lennem, aki akarok és aki valójában vagyok, ezek szétfoszlottak. Ott vannak még a földön a darabkák, és persze néha felelevenednek, és újra megpróbálom általuk nyújtott segítséggel korlátozni tetteimet, gondolataimat, érzéseimet. Mert persze még itt van bennem a félelem és a nyugtalanság. De megláttam, megértettem és elfogadtam. Így tudok most úgy érezni, mint aki szabad. Nincsenek gátak. Nincs hegy, amit meg kell mászni. Jön, aminek jönnie kell, én meg mosolyogva tárt karokkal köszöntöm. Nem tud letörni.

A sok csalódás még itt lüktet a felszínen. Itt vannak, érzem és emlékszem mindenre. A sok fájdalomra. De arra is, hogy mennyit tanultam belőle. Mennyivel több lettem minden egyes végigszenvedett hét után. Tudom hogy fájhat, tudom hogy érhet csalódás. De hogy akarja boldogan élni az életét valaki, ha engedi, hogy a félelmei visszatartsák.

Ha engedném, hogy a nehéztől való félelmem visszarántson,
Ha engedném, hogy a csalódástól való undor lefogjon,
Ha engedném, hogy a rossztól való kimerültség lassítson..

Nem tudhatom meg soha, hogy mi lett volna, ha megteszem, kimondom, megmutatom, elhiszem, megértem, elfogadom, megkérdem, megmozdulok.

Van, aminek meg kell történnie, és nem akarok a gyengeségemből fakadóan meghátrálni.

Merni akarok élni.
Merni akarok hinni.
Merni akarok szeretni.

El akarom hinni, hogy velem még történhet jó, velem még több száz csoda fog történni, és minden egyes másodpercét átakarom érezni, és nem akarok semmit azért elveszíteni, mert nem hagytam magam előre lépni egyet, nem engedtem magamnak hinni, hogy van ott jó is.

Nem engedhetem meg magamnak, hogy aszociáljak, abból induljak ki, ami a világban történik, ami normálisnak van nyilvánítva.

Mondhatják nekem ezren, hogy márpedig ez így van, így lesz, és ez lesz, mert ez szokott lenni.

Én leszek a kivétel.

Be akarom bizonyítani ennek az elkeseredett és megmérgezett világnak, hogy léteznek csodák, itt vannak mind nagyon közel hozzánk, nem is gondolnád, pedig csak egy karnyújtásnyira vannak.

Egy sóhaj helyett mondd ki, amit ki akarsz mondani. Egy grimasz helyett mutasd meg, mit érzel, engedd szemeid a lelked tükrének lenni. Egy ideges monológ helyett engedd el magad, és hagyd, hogy szeretve megértsenek, mert valószínűleg nem akarod azt bántani, akivel éppen üvöltözöl. Ezt lehet, hogy abban a pillanatban elfelejtéd, vagy még nem tudod, de azzal fogod eltávolítani, amivel csak közelebb akartad magadhoz húzni.

Hidd el, hogy annyi erő és jóság van benned, hogy mindenkit el tudnál látni szeretetteddel, mert adni jó. Ha adsz, akkor feltöltödsz, és erre van szükséged, a végtelen energiaforrások felhasználására. Felhasználni – nem kihasználni. Ne a mohóság vezényeljen, hanem a józan eszed, amit hívhatunk szívnek, logikának, boldogságnak, váagnak, hívd annak, aminek tudod, csak ne használd ki azokat az embereket, akik veszik az erőt magukon és nem kapva mégis adnak.

Ha segítségre van szükséged, nyújtsd a kezéd és segíts Te. Ha el akarsz érni valamit, ne arra gondold, hogy mennyire messze van és mennyire nehéz, illetve mennyire nem megy ez neked, hanem tudjad, hogy bármire képes vagy, csak el kell hinned magadról, és abban a pillanatban ott terem a lelkedben az a kis sárga energiagömb, ami felemel, emel, emel, emel, ameddig elhiszed, hogy elbír.

Ne szenvedj azért, amiért fölösleges, ne gyötörjön fájdalom, amikor tudnád jól érezni magad, ne sírj, amikor mosolyogni akarsz, és ne félj, amikor ugrani akarsz.

Ne ijedj meg az ismeretlentől, ha érdekel és megnyílsz, tested minden porcikája felkészül és segít, mert igenis tudsz Te segíteni magadon, csak akarnod kell. Abban a pillanatban, hogy segítesz magadon, ráébredsz, hogy másokon is tudsz, látni fogod, hogy ez csodálatos érzés.

Gondolj bele, milyen jó érzés őszintén mosolyogni. Most pedig gondold arra, amikor valakinek az arcára mosolyt csalsz, amennyire apróságnak tűnik, annyira óriási és annyira erős. Örömet okozni a legcsodálatosabb dolog a világon.

Képes vagy rá, és ha megteszed akkor Te leszel maga a csoda, mert felülemelkedsz az ítéleteken, véleményeken, szabályokon és határokon. Ne hidd el, amit hallasz, csak mert szükséged van támaszra, és nincs erőd saját magad megírni az életed könyvét, saját magad kiszabni a korlátokat és megtalálni a szabályokat.

Csak azért, mert egyszerűbb valamit meghallani és valahogy elfogadni, ne abból indulj ki, hanem abból, amit Te és csakis Te megállapítasz, mert Te egy egyedülálló dolog, lény, energia vagy a Földön, semmi és senki nem hasonlít rád és senki nem érzi azt amit Te, és ez mindenkire igaz. Alkosd meg magadnak világodat, rajzold Te az eseményeket, Te legyél a rendező, a zenész, a művész.

A Te életed, és nem adhatod más kezébe, az irányítás a Te dolgod. Egy különálló ember vagy, és nem engedheted meg csak az egyszerűség kedvéért, hogy a tömeg alkossa a normát. Norma nincs. Te hozd létre saját magad normáját és elképzelését.

Ne az hátráltasson álmaid kivitelezésében, amit hallasz, vagy amit látsz, derítsd ki hol van benned a kulcs, és indulj el magad felé, nyiss ki minden ajtót, kérdezz, légy nyitott, légy kíváncsi és rakd össze a képet.

Vigevana Esmea

Repül a csönd

Fehér lepel fekszik rajtam,
mégis a sötétséget kell kimarjam,
gyengéden nyomja testem,
de valamit eltör bennem.

Sötét árnyék arcomon,
elfolytott szavak ajkamon,
nyugtalan bizsereg egy láng,
ki megsúgja, mi vár rám.

Hullik a levél, reccsen az ág,
szétesik bennem ez a szép világ,
táncol a napsugár, dühös tengeren,
de erős a sodrás és elránt engem.

Csúszok, esek, tovább megyek,
vörösen égve, felhőkön merengek,
ég a láng, él és pusztít,
félve tőlem fagyba taszít.

Elalszik a csodálat a hit karjaiban,
meghal a bizalom, gyilkosa ágyában,
Repül már a szürke félelem,
gyere álom, gyere velem.

Eltakarom a szemem, ezt nem
nézem veled,
fagyosan csoszogok szemem rád
mered,
futok előled, mert nincs teljesség,
megyek feléd, mert nincs büszkeség.

Forog a világ, én elveszek benne,
pörög a szoknyám, elbújhatsz
benne,
látom a fényt, ott suhan előttem,
elkapom én, már eldöntöttem.

Egy szakadék mar és széttép
engem,
minden gyengén pislákol bennem,
menekülök, de nem repülök
megállok egy percre és megőrülök.

Fogom a kezed, ha erőt ad,
csondben ülve, hallanád csak
magad,
fél a rózsza elválni szirmától,
de a tüske dolga védeni önmagától.

Tüskék, cserepek, szilánkok,
ez maradt, ez minden, amit látok,
egyszer majd egész lesz és teljes,
habár mondják, hogy ez nem
helyes.

Kutatom a testet, merevet és
mozgót,
érezem a lelket keresve az alkotót,
ijesztő tudomány, de hiszek én
ebben,
és elmerülök végre e véres
mederben.

Száll velem a csönd,
porként repül mellettem,
így lebegek az űrben,
egy sötét és hideg űrben.

Vigevano Esnea

NEM LÁTSZ LONDON

-Palya Noémi folytatásos története-

A folyosón szép lassan elül minden zaj. Bár még néha hallatszik egy-egy tanárkiáltás, mint „maradjatok csöndben” vagy „csukjátok be az ajtót!” És néhány diák „ne már” és „még egy percet” esetleg „tanárnő volt házi?” De mindez egyre csendesebb lesz. A folyosó közepén állok. Pont a csukott ajtóval szemben. A kulcslyukat bámulom. Nem mintha átlátnék rajta... Hogy be fogok-e menni? Egyszer be. Hogy mikor? Hát nem most. Mint minden diák minden ilyen elég gyakori esetben, én is mérlegelem az esélyeimet: Attól függően, hogy melyik tanár van bent, hogy milyen nap van, ami pedig azért fontos, mert most hétfő, és hát hétfőn mégis kinek van jó kedve? Ez is kellően bonyolítja szerény kis esetem. Most már annak az esélye, hogy a fejem nem marad a helyén, egyre csak nő.

Csak állok az ajtó előtt és fülelek. Azzal nyugtatom magam, hogy azért mégsem a sárkány barlangja, ahova készülök. Bár ha jobban meggondolom, nem tudhatom biztosan... Milyen „vicces” lenne, ha most valaki, rosszabb esetben egy tanár erre jönne. Mi lenne? Ez is függhet kortól, naptól, vagyis kedvtől, családi viszonyoktól, az egészségi állapoton át az ellenszenvig mindentől. Bár, nekem az, hogy ki mikor és hogyan ordítja le a fejem, azt hiszem, most már édes mindegy. Most már igazán bemehetnék... De ha már itt vagyok... Értitek ugye? Tudjátok... Jobb kint, mint bent!

Léptek.

Valaki jön. A lépcső felől. Már hallom, hogy befordul a lépcsőfordu-

lónál. Elfutni vagy elbújni már nincs időm, és nincs is hova. Semmi sincs itt, ami alá, mögé be lehetne bújni. Nincs visszaút. Ahogy meglátom a történelem tanárnőt befordulni a sarkon, csak becsukom a szemem, és várok. „Nem látsz... Nem látsz...” – hajtogatom magamban. „Nem látsz...” -ismételgetem, miközben én sem nagyon hiszek benne. „Nem látsz...” Megáll előttem. Ahelyett, hogy tovább menne. Au. „Nem látsz, nem látsz...”

- Ha te nem látsz, attól én még látlak. – mondja a megszokott nyugodt hangján. Talán kicsit szórakozottan is. De engem nem nagyon érdekel, még jobban összeszorítom a szemem.

– Még mindig látlak.

Lassan kinyitom a szemem, és felsandítok rá. Egyik kezével megtörli vékony keretű ovális szemüvegét.

– Miért nem vagy bent? – kérdezi, és még mindig a szemüvege tisztításával törődik. Most mit mondjak? Úgy érzem magam, mint valami árbochoz kötözött matróz. Hirtelen elképzelem a tanárnőt kalóz-szerkóban, de ez most nem segít.

- Elkéstem.

A szeme rosszállóan fut végig rajtam. Többször is. Elejti a szemüvegét. A földön landol. Nem merek lenézni rá, sem nevetni (vajon miért nem?). Még egy pillanatig nem veszi fel.

- Na, látod, most már nem látlak. – jegyzi meg. Nem nevetek. Tudom, hogy úgyis mindjárt felveszi, és nem leszek többé láthatatlan. Végül egy nagy mozdulattal, amivel majdnem leüt engem, a helyére teszi a szemüvegét. Ha már itt vagyok, elá-

elárurom nektek, hogy ugyanolyan koszos, mint előtte. Még egyszer végigmér.

– Na, tűnés befelé. – Az állával az ajtó felé bök. – 10 perc múlva visszajövök, ne találjalak itt. Indíts.

Sóhajtok. Egy nagy lendülettel suhan el mellettem. Megcsap a kávéillat. Sóhajtok még egyet, és akármilyen meglepő, még egyet.

- A fenébe... – ásítok egy nagyot. Nekem is jól jönne egy kávé.

- Hallottam! – jön a kiáltás a szomszédos teremből.

- Ne már...

- Ezt is!

Végleg csöndben maradok. Azt hiszem komolyan gondolta, remélem azért nem véresen... Ahogy a történelemben... Vagy ilyesmi... Pánikra semmi ok! (ááá futás!!!) De mi lenne, ha bemennék és megküzdenék azzal a sárkánnyal? Ha nyernék is, ami nem valószínű persze, nem lenne királylány, akit megmentsek... Elárurom, hogy az osztály több mint 90%-a fiú... Amúgy is! Ez itt nem a csipkerózsika, kérem szépen! És nem is mentenék meg senkit, ha muszáj lenne se. Lépek egyet előre, és rögtön egyet hátra is. Már hallom is a tanárnő lépteit. Az ajtóhoz lépek. A kezemet a kilincsre teszem. Érzem, és tudom, hogy már ott is áll a hátam mögött. Lenyomom a kilincset...

Folyt. köv.

Koncertbeszámoló

Paul McCartney
az Ernst Happel Stadionban

Nagy megtiszteltetés volt látni egy olyan embert élőben, akiért már majdnem tíz éve rajongok, és Paul egyáltalán nem okozott csalódást. A koncert Bécsben volt az Ernst Happel Stadionban és több, mint négy órát kellett állva várakozni előtte, mire bejutottunk. Már mindenkinek fájt mindene, és egyre kevesebb volt a hely, egyre nagyobb volt a tömeg, de senkinek nem fordult meg a fejében, hogy ez esetleg *“nem éri meg”*.

Szerencsére egy minimális motozással megúsztuk, viszont, amit nem értek, le kellett csavarni az originál vizes üvegemről a kupakot, ami megnehezítette a futást. Szerencsére aztán, a színpad előtt kissé oldalt, egy hatalmas kivetítő előtt álltunk. A beérkezés után egy negyed órával körbenéztem és úgy gondoltam: *“hát ez a koncert nem lesz telt ház, még az ülőhelyek sem telnek meg rendesen”*. A színpad előtt már nem kellett olyan sokat várni tétlenül, hiszen jobbnál jobb Beatles feldolgozásokat hallgattunk, és kezdetem rájönni, milyen baromi jó lesz a hangzás, hiszen körülbelül húsz erősítő volt, tőlünk két méterre.

A koncert előtt körülbelül fél órával, úgymond Paul *“életpályáját”* követtük nyomon a kivetítőn képekkel, videókkal és remek dalok kíséretével. Mikor már végleg elvesztettem a hitemet abban, hogy élőben fogom látni Pault, megszólalt a *“The End”* című dal refrénje lassú feldolgozásban, hatalmas füst támadt és belépett. A tömeg őrjöngött, mellesleg amikor hátranéztem és megláttam az embereket, szinte már lépni nem lehetett és az összes ülőhely foglalt volt. Egyszóval telt ház volt. Szinte most is nehéz elhinni, hogy Paul McCartney ott állt tőlünk tíz méterre. *“Szervusz Wien”*. Ez volt az első mondata, legnagyobb megdöbbenésemre. Majd felcsendült az *“Eight Days a Week”*, amit mindenki teli torokból énekelt, ahogy az összes többi dalt is. Felemelő érzés volt látni őt élőben és hallgatni a kedvenc dalainkat. Felfoghatatlan. Paul rengeteget poénkodott és beszélt a színpadon. Jimi Hendrixet is szóba hozta, és George Harrisonra is emlékeztünk. Jó volt látni, hogy kommunikál az emberekkel. Amikor felzendült több szomorú klasszikus, mint a *“Maybe I’m Amazed”* és hasonló, többen sírtak körülöttem. Amikor elkezdte énekelni a *“Live and Let Die”* című dalt, már tudtam, hogy mi lesz, és megpróbáltam felkészülni a hatalmas robbanásra a refrénnél.

Éreztük a forróságot a színpad felől, ahonnan a tűz jött. Gyönyörű volt a tűzijáték. Majd a *“Hey Jude”* című számot énekeltük teli torokból, ami szintén hihetetlen volt. Paul kétszer tartott körülbelül három perces szünetet. Amikor az utolsó dalokat énekelte, lélekben készültünk, hogy mindjárt vége van. Körbejárta a színpadot, még egyszer ránk nézett, odaintett és elment. Mintha csak tíz perc lett volna a koncert. Egyszerűen annyira tökéletes volt az egész, és olyan katarzisz élményt okozott, amit szerintem, a Beatlest kevésbé kedvelők is átéltek volna.

Baranyai Ádám

SZÜLŐKRŐL – SZÜLŐKNEK

SZÜLŐI CSOKOR

Lassan hajlik bele a nyár melege a földbe és adja át helyét az őszeresedő fényének, mi pedig újfent itt vagyunk. De ki az a mi? Ez itt egy fogas kérdés, hiszen 4. osztálytól fölfelé szinte nem is ismerjük egymást a szülőkkel. Pedig ilyen-olyan formában, de itt vagyunk, ki nap mint nap bejárva az iskolába, ki pedig ritkábban. Van itt egy működő szülői közösség. Éppen csak egy jelentős része, mint a bűvópatak, szemünk elől rejtve marad.

SZAKITÁR

Többek között ennek is ellenszéruma és a korszellem által megénekelt közösségi tudatosodás erősödő tükörképe a frissen elindult Óbudai Waldorf Iskola „Szaknévsora” kezdeményezés, amely szülői összefogás eredményeként egy honlap formájában öltött testet. Célja, hogy segítsen partnereket találni az iskolai szülőközösségből az élet bennünket, szülőket érintő területein. Lett légyen szó különféle termékekről, szolgáltatások beszerzéséről, megrendelésekor: érdemes körbevizslatni, személyes/közösségi kapcsolatunk segítheti egy-egy jó üzlet megkötését is. Vagy éppen fordítva, egy üzleti megkeresés eredményeképpen barátságot köthetünk egy szülőtársunkkal.

A belső fogyasztás-élénkítés varázsszavával beoltott internetes oldal - melyet itt érhetünk el: <http://waldorf-obuda.hu/szaknevsor> - használatához regisztrálnunk kell és néhány adat megadása után könnyen tagjaivá válhatunk a belső piacra építő közösségnek.

Régimódi média felhasználók kinyomtatva is leadhatják a regisztrációs űrlapot - Ibolyánál.

A szülői esteken kérdezzetek bátran a szolgáltatásról illetve forduljatok bizalommal Győri Györgyhez az alábbi címek bármelyikén: Gyorgy.gabor.gyori.414@waldorf-obuda.hu, Gyori.gyorgy71@gmail.com

AZ ÓBUDAI ISKOLA SZÜLŐI KÖRE - EGY FACEBOOK CSOPORT

Az iskolai zártabb levelező-rendszer után, ahol a szülők csak osztályon belül tudnak kommunikálni egymással, üdítően könnyen cserélhetünk eszmét és gondolatot egy facebook-os csoportban, amely várja a szabad gondolat- és vélemény-áramlást kedvelőket!

<https://www.facebook.com/groups/224738987667149/?fref=ts>

LETT SZÜLŐI SZÉKI

Sokunk számára nem eléggé ismert tény, de működik egy másik, hivatalos szülői szervezet is az iskola keretein belül- a OWI Szülői Kerekasztal (avagy Szülői Szék). A 2010 szeptember 21-én, az 1993. évi LXXIX., a közoktatásról szóló törvény 59. § (1) bekezdése szerinti szülői szervezet, mely részt kíván venni az iskola közösségi életében: együttműködik az iskola tanári konferenciájával és fenntartójával, gyakorolt jogokat és teljesíti a rá háruló kötelességeket. Közösségi programokat szervez: filmklub beindítása, szülői farsang, szülői SzínJátszóMűhely, beszélgetések az iskolai fonókon, pedagógiai beszélgetések és előadások szervezése (tanárainkkal, felkért előadókkal) van terítéken. A rendszeres összejövetelek - ahol az aktuális szervezési teendők, feladatok, ötletek megbeszélése zajlik - egy- másfél havonta kerülnek megrendezésre. Jelentkezéseket, véleményeket, ötleteiteket a **OWI.Szuloi.Kerekasztal@gmail.com** címre várjuk.

A Kerekasztal nyitott bármely csatlakozni kívánó szülő számára!

Madarász Csaba

MINDENKIT HAJT VALAMI

RON HOWARD FILMJE

CHRIS HEMSWORTH DANIEL BRÜHL OLIVIA WILDE ALEXANDRA MARIA LARA

HAJSZA A GYŐZELEMÉRT

IGAZ TÖRTÉNET ALAPJÁN

AZ EXCLUSIVE MEDIA ÉS A CROSS CREEK PICTURES AZ IMAGINE ENTERTAINMENT EGYÜTTMŰKÖDÉSÉVEL BEMUTATJA
A REVOLUTION FILMS/WORKING TITLE/IMAGINE ENTERTAINMENT PRODUKCIÓJÁT RON HOWARD FILMJÉT CHRIS HEMSWORTH
"RUSH" DANIEL BRÜHL OLIVIA WILDE ALEXANDRA MARIA LARA PIERFRANCESCO FAVINO CASTING NINA GOLD JELMEZTERVEZŐ JULIAN DAY
ZENE HANS ZIMMER VÁGÓ DAN HANLEY, ACE MIKE HILL, ACE LÁTVÁNYTERVEZŐ MARK DIGBY FÉNYKÉPEZTE ANTHONY DOD MANTLE ASC BSC, DFF,
KOPRODUCEREK ANITA OVERLAND JIM HAJICOSTA JENS MEURER DANIEL HETZER KAY NIESSEN
EXECUTIVE PRODUCEREK GUY EAST NIGEL SINCLAIR TOBIN ARMBRUST TIM BEVAN TYLER THOMPSON TODD HALLOWELL
PRODUCER ANDREW EATON ERIC FELLNER BRIAN OLIVER PETER MORGAN BRIAN GRAZER RON HOWARD ÍRTA PETER MORGAN

EXCLUSIVE

WORKING TITLE

IMAGINE

RENDERING

FAIRPLAY

FILM- und Medien
Stiftung NRW

Media- und Filmförderung
Nordrhein-Westfalen

KFW

RENDEZTE

RON HOWARD

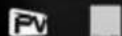
©2013 RUSH FILMS LIMITED/EGOU TOSSILL FILM
AND ACTION IMAGE. ALL RIGHTS RESERVED.

UK-GERMAN CO-PRODUCTION

www.rushmovie.com

UK-GERMAN CO-PRODUCTION
www.rushmovie.com

SZEPTEMBER 12-TŐL A MOZIKBAN

Facebook.com/ProVideoFilm

Valahogy mindig is kételkedtem benne, hogy a Forma 1 igazán sport. Nem a benne lévő fizikai teljesítményt kétlem, hanem inkább úgy látom, hogy nem annyira a versenypályán, mint inkább a boxutcában és a kockás papíron dől el a végeredmény. Vagyis az a kérdés, ki hány kerékcserével, tankolással, milyen könnyű légterelőkkal tud hány másodpercet megspórolni. Oké, tudom, nem csak ebből áll az egész, de a Daniel Brühl által gyönyörű német akcentussal megformált Niki Lauda karaktere még inkább megerősítette bennem az érzést: a Forma 1-et körzővel és vonalzóval játszák.

Ilyesmi precíz és körültekintő lehetett versenyzői karrierje során Niki Lauda, és ennek pont az ellenkezője a brit James Hunt: az örökifjú szőke herceg, a vadhús nőcsábász, aki nem veti meg a pezsgőt és a kaviárt a verseny előtt, hány a stressztől, a hosszú bulikat és gyors meneteket is bírja, és ha lehetne, mindig mezítláb járna. Akiben – mint legnagyobb ellenségében – ugyanúgy benne van a győzni akarás és a halálfélelem, de annak a mindenáron való legyőzni vágyása is. Erre az ellentétre építik a Hajsza a győzelemért című filmet. Egészen annyira, hogy talán nincs is egy főszereplője a filmnek, váltják egymást a narrációk is (hol egyik, hol másik mesél), ahogy kevés az olyan jelenet is, amiben legalább említés szintjén nem jelent meg mindkét versenyző.

Az osztrák és a brit versenyző játszmája dominálta a Forma 1-et az 1970-es évek közepén, és mint folyamatot, szinte teljes egészében a valóságot vitte filmre Ron Howard és csapata. A két versenyző karakterének különbözősége, rivalizálásuk humoros és kicsit feszítő ellentéte, Niki Lauda megégése az autóban azon a bizonyos '76-os nürburgringi futamon, és ez az egész történet úgy, ahogy van, olyannyira filmre kívánczik, hogy egész egyszerűen érthetetlen, miért nem történt meg az elmúlt 40 évben.

Az Oscar-díjas Ron Howard nevéhez bőven tapadnak jó moziélményeim, akár az Apolló 13, a Frost/Nixon vagy leginkább az Egy csodálatos elme, de gondolom, hogy van a listán olyan film, amit mindketten letagadnánk: elég csak a legutóbbi A dilemma című kárhozatra gondolni. Az egy gigantikus #wtf.

Meg kell hagyni azonban, hogy a Rush a filmrendező jobb darabjai közé tartozik. Alaposan átgondolt, jó az operatóri munka, benne az imitált VHS-minőségű raszteres képekkel, néhány (sajnos nem túl sok) eredeti felvétellel, kitűnő a vágás remek castinggal és Hans Zimmer zenéjével megspékelve. Olyan darab, ami ugyanúgy bejön sportrajongóknak, ahogy azoknak is, akik csupán a látványt isszák. Nem mondom, hogy nem láttam látványosabb filmet moziban, de a 123 percben megtalálni azt a rezgést, amit egy autóversenyes filmtől vár az ember – legyen akár laikus vagy az autók bolondja. Már-már kínosan profi módon kimérve, minden hozzávalóból a megfelelő mennyiséget, úgymond körzővel-vonalzóval megrajzolva, ahogy azt már Herr Lauda is megcsinálta: legyen a kasztni magnéziumból, máris másodperceket nyerünk a pályán. A legjobban azonban talán a díszlettel, jelmezzel, sminkkel bántak; és a ruhák, a frizurák és persze a bajszok... az elmaradhatatlan bajszok pontosan úgy állnak, ahogy azt gondoljuk a hetvenes évekről.

Csokitészta SZUFLÉ

— 6 SZEMÉLYRE —

Hozzávalók

- 16dkg étcsokoládé
- 10dkg kristálycukor
- 10dkg vaj
- 8dkg liszt
- 4db tojás

Elkészítés

Gőz fölött megolvasztjuk a csokit, vaját és a cukrot. Mikor elolvadt hagyjuk kihűlni. Belekeverjük egyesével a tojásokat, majd a lisztet is bele dolgozzuk. Kivajazott és lisztezett szufléformába adagoljuk és 220 fokos sütőben 7-8 percig sütjük. (Amíg úgy látjuk hogy körben megsült de belül még folyik.)

Tálalás

A legszebb úgy lesz ha kiborítjuk egy tányérra a süteményt és mascarponeval vagy vanília fagyival kínáljuk.

Tésztához:

- 6db tojás
- 6ek kristálycukor
- 6ek rétesliszt
- késhegynyi szóda bikarbóna

Krémhez:

- 250g mascarpone
- ízlés szerint cukor
- egy csomag vaníliás cukor
- 200g tejszín

szezon szerint: Eper, barack, mandarin, banán, vagy akár oreo kekszet is.

Mascarpone és OREO KEKSZES TORTA

Elkészítése

A tojások sárgáját a cukorral meg a szóda bikarbónával nagyon habosra (szinte fehérre) keverjük, majd a lisztet meg a tojások kemény habbá vert fehérjéjét felváltva adagoljuk hozzá, vigyázva nehogy a hab összetörjön. Jól kivajazott és lisztezett tepsiben, forró 200 fokos sütőbe toljuk, majd 10 perc után közepes fokozaton 180 fokon sütjük tovább, amíg a a beleszúrt villára már nem ragad rá a tészta. A tésztát hagyjuk kihűlni. Elkészítjük a

hogy a mascarponét össze dolgozzuk a cukorral, vaníliás cukorral és a felvert tejszínnel. A gyümölcsöt feldaraboljuk, a tésztát pedig 3 vékony lapra vágjuk. Bekenjük a piskótát a krémmel telerakjuk gyümölccsel majd rá a következő piskóta újra a krém majd a gyümölcs és az utolsó piskóta ha maradt krémünk azt nyugodtan kenjük az oldalára. Akár díszíthetjük fondant vagy marcipán virágokkal is.

Cosmos Csege

A POÉN 1. RÉSZÉ		PERC	AKADÉ- MIÁNK, RÓVIDEN	HÁZI	SZÍNÉSZ (IMRE)						
SULFUR		ISZONYAT									
HÓDÍTÓ MODORÚ											
TISZTA ÖSSZEG				13							
VÁLYÚ											
KILO- TONNA			HASSZIUM VEGYJELE MAGASÍT, FEJLESZT								
FRANCIA SZÍNÉSZ (JEAN)					TÜZELŐ- ANYAG	HÚST VÉKO- NYABBRA ÜTŐGET	AFGA- NISZTÁN FŐVÁROSA	SZEMÉLYE	... MAYS; KUKORICA	RÓTVAD	☒
RÓMAI 5											
	A										T↓
A POÉN 2. RÉSZÉ								EME TÁRGYAT			
SPANYOL VÁROS								MIHÓK TÁRSA			
CZUCZOR GERGELY ÍRÓI ÁLNEVE				BETEGES FÉLELEM ÁLLATTAN- TUDÓS						PENGŐ SZOMO- RUSÁG	
MAGNI- TUDÓ		SZID TEHÁT, LATINUL							ELÓTAG: KETTÓS- IMPO- NÁLÁS		
ELÓTAG: KÖZÉP-					ÚSZTAT POR ÉS VÍZ KEVERÉKE						
UNDO- RODÓ							SZEREN- CSEJÁTÉK SUBGENUS				
...MÓG; ZSÓRTÓ- LÓDIK			SZABÓ M. HÓSE SZÁJ- FESTÉK					HAJÓFAR JÁSZVÁ- SÁRHELY, ROMÁNUL			
HANGOT AD AZ ÜRES GYOMOR						LAJSTROM AMELY					
☒	!	DETTÓ SZINTÉN NE								LITVÁNIA AUTÓJELE	?
☒	FÁT RAGÓ ROVAR PORTUGÁL AUTÓJEL				REGÉL TÉRBELI TENGELE						AMPER
BORÚLÁTÓ											
											21

	1	ARRA A HELYRE	ÖSZTÖKÉ- LŐ SZÓ	BOLY BELSEJE!	GAUSS JELE	AUTÓS SPORTÁG	AMELY DOLOG	2
NÉVBETŰ								
BÁLVÁNY					AZ A BIZONYOS HORDÓT MÉR			
SZOMBAT- HELY MEGYÉJE				KISMÉR- TÉKBEN SZÁNDÉ- KOZÓ				
AMPER JELE		ZAKARIÁS, BECÉZVE IGEN, ANGOLUL					NÉVELŐ ANGOL VILÁGOS SÓR	
KORTÁRS SZÍNESZ- NŐ (JÚLIA)						AMERÍ- CIUM ÉRTÉ- KESÍT		
SZINTÉN NE			ANNAK ORRÁHOZ ELŐKELŐ, FINOM					
DÉLUTÁNI ÖSSZE- JÖVETEL					A FELSŐ- FOK JELE FÉNYCSŐ GÁZA			
AZ OXIGÉN VEGYJELE		KITERJEDT SIKSÁG TROMBI- TAHANG				EGYEN! ELLEN- TÉTES KÖTŐSZÓ		
TÁVIRATI IRODÁNK NÉVBETŰI				SOMOGYI HELYSÉG MAGA UTÁN HÚZ				
SÁRVÁR HATÁRAI!			FÉL VOLT! LOVAG- REND		PESTI KÁVÉHÁZ VOLT GÁBORKA			
HANGOS- KODIK						FELTÉVE MUNKA- KEZDET!		
ÉVELŐ!		A VÉGÉN ELOSON! KIMONÓ ÖVE			DÍSZ- NÖVÉNY JÁRJA A VILÁGOT			
NEDVES PINCÉ SZAGA				UBINAK IS BECÉZIK TÖBB PÁ- PA NEVE				
 GDYNIA TENGERE VÍZZEL TISZTÍT						LAP- SZÉLEK! DECI, RÖVIDEN		
LATIN VONAL!					DIRIGENS (ANTAL) MOHAME- DÁN PAP		MÁLIKA ZÚGÓ VÍZTÖMEG	
KÉRDŐ- SZÓCSKA		GYER- MEKORR! ATLÉTI- KAI, RÖV.				LAKOMA IRELAND, RÖVIDEN		
FRISS (NAPILAP)				...-AMOTT; NÉHOL TOGO KÖZEPE!				
CSEH KIRÁLYI NÉV								
KERTI LOCSOLÓ- CSÓ					MILYEN MÉRTÉK- BEN?			
						OSZTRÁK RTV! NEUTRON		
							MOHÓN EVÓ RÜGY SZÉLEI!	
							MILLI- LITER, RÖVIDEN RÁDIUSZ	

3
FELSŐ
VÉGTAG

A -KA
KÉPZŐ-
PÁRJA

UTCA,
RÖVIDEN

... KA-
ROKKAL;
ÖRÖMMEL
(FOGAD)

ADY
ENDRE
EGYIK ÍRÓI
ÁLNEVE

A

3
FELSŐ
VÉGTAG

ÉVI
PÁRJA!
NEM SZÓ-
RAKOZTAT

ELŐKE-
LŐSKÖDŐ
RÁCS
KÖZEPE!

KELET
JELE
FELÜLE-
TÉRE

CSONT-
VÉGEK!
ELEMI RÉ-
SZECSEKE

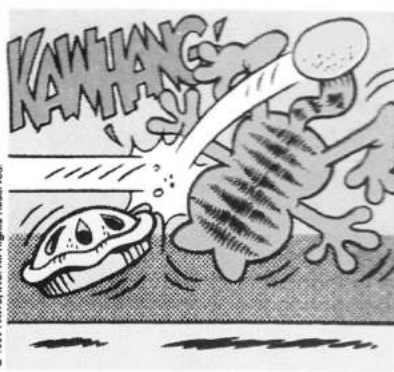
ROMÁN
AUTÓJEL
OLIMPIAI
MACKÓ!

UGYAN!
ÉRTELMI
KÉPES-
SÉG

?

			2				3	1
1				3	4		5	
2	3		7					
	4				7			9
5								3
8			5				2	
					2		4	6
	8		4	7				2
4	6				8			

9		4		6				
		7						5
6		3	9			4		2
2		9	1					
		5		3		1		
					7	8		4
5		1			4	2		3
4						6		
				8		5		1

FŐSZERKESZTŐ:

Baranyai Ádám (13.o)

TÖRDELEÉS ÉS GRAFIKA:

Sólyom Balázs (13.o)

**SEGÍTŐ TANÁR,
NYOMDAI KAPCSOLATTARTÓ:**

Janovics Judit

SZERKESZTŐK:

Bozsó Tünde (8.o)
Csomor Csenge (vendég)
Csomor Petra (vendég)
Döbrönte Klári (8.o)
Horváth Abigél (9.o)
Hostyánszky Lili (13.o)
Kiss Eszter (8.o)
Kozma Dávid (9.o)
Palya Noémi (10.o)
Vigevano Tímea (13.o)

KÖZREMŰKÖDTEK:

Berényi Márta
Bernard Tomlinson
Bognár Kata
Illés Zoltán
Kiss Balázs
Madarász Csaba
Marikovszky Andrea
Milarepa
Racsmány Bence
Szecsődi János
Thurnay Balázs
Zydka Mónika

NYOMDAI MUNKÁK:

Horváth Pál

Ritter Nyomda - 1134 Budapest, Huba u. 10.

2013. Október
200 Ft